

TAMÁS ISTVÁN:

Fellépni

a legelső vonatra,
s ölelő-kar-formájú, meleg síneken
utazni be az egész világot:
nem-ismert illatokat gyűjteni
téli szobánkba,
s színes ajkak csókjában kutatni
sápadt önmagunk.
Követ ragadni
a genfi utcakövezővel
egy pompás ablak előtt . . .
S egy marék rizzsel
beérni naponta.
Egyverszüneti cikken nyúlni el
a kapualjban
és vért köpni másnap
a csíkos gumibotra.
Forró homokban
s vérrozdás mocsáron
lázasan törni céljaink felé.
Szokatlan égöv fényei alatt
hinni a mellünkön
gyógyuló sebben.

Fellépni a legelső vonatra
s ölelő-kar-formájú, meleg síneken
egy gyógyuló világ
revető arcát
tartani tenyereink között.